

3. neděle postní B

**"Pošetilá" Boží věc je moudřejší než lidé
a "slabá" Boží věc je silnější než lidé. (1 Kor 1,25)**

První čtení

Exodus 20,1-3.7-8.12-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: "Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý.

Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu."

Druhé čtení

1. Korinťanům 1,22-25

(Bratři a sestry!) Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť "pošetilá" Boží věc je moudřejší než lidé a "slabá" Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium

Jan 2,13-25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: "Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!" Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Židé mu však namítli: "Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?" Ježíš jim odpověděl: "Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím." Tu židé řekli: "Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve

třech dnech?" On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesevěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

K zamyšlení

Pokoj, pořádek a touha být nerušen jsou dlouhodobé lidské potřeby. Při usilování o jejich naplnění hrozí nebezpečí, že se překročí určený cíl. Kvůli klidu a spokojenosti máme sklon k tomu, že se vzdáváme určité flexibility a hledání nového se přizpůsobení, pokud dojde ke změnám životních okolností ("Tak to bylo vždycky..."). Tento fenomén můžeme nalézt ve všech vrstvách lidského spoužití, také v náboženské oblasti. Dnešní evangelium vydává svědectví o tom, s jakou prudkostí reagoval Ježíš na zvyky a rituály staré tradice. Jako každé náboženství bylo také židovské náboženství v nebezpečí, že ztratí spojení a jednotu s každodenním životem. Na to Ježíš upozorňuje velmi neobvyklým způsobem. Obětní zvířata, která se kupovala, nepocházela již z osobního vlastnictví, nebyla již částí každodenního života každého jednotlivce. Peníze pro chrámovou daň nesměli zobrazovat císaře, aby nebyl člověk obviněn z modlářství, proto museli být v chrámu také penězoměnci, kteří peníze měnili. Skrze jejich pohotovost činnosti se víra ocitla v nebezpečí, že upadne do čisté povinnosti, pokrytectví, které nemá s životem již nic společného.

Také lidé dnes se velmi kriticky ptají po původu neoblomných článků víry a náboženských povinností a hledají možnosti integrace víry a života.

Skutečná víra vychází z nitra a nepotřebuje vnější potvrzení ("Jaké znamení nám ukážeš jako důkaz..."), jeho důkaz je však možno vidět ve zcela jiné rovině než je viditelná, fyzická rovina ("Zbořte tento chrám..."). Pravá rovina víry je zmíněna ve druhém čtení: je to to zdánlivě slabé a zdánlivě bláznivé. Je to to, co se odehrává na druhé straně viditelných znamení a lidské moudrosti, to, co z pouze lidského pohledu vypadá hloupě a nepřijemně, ale co vytváří základní podstatu naší víry: skutečné a živé vstoupení Boha do lidských dějin v osobě Ježíše Krista až k nepochopitelnému bláznovství kříže, pouze z lásky k člověku a z hluboké touhy být s ním.

Tato touha být s člověkem se projevuje v celých dějinách Starého zákona. Na začátku stojí desatero ne proto, aby si Bůh jako přísný pán podmanil a zotročil své poddané, ale Boží láska ("Já jsem Pán, tvůj Bůh, který tě vyvedl z Egypta, z domu otroctví"). Teprve osvobození z vězení a stálého otroctví je základem nám známých pravidel pro život. Nejedná se zde o příkazy ("ty bys měl" ve významu "ty musíš"), ale o logické závěry, které vychází z logické zkušenosti a ze živého vztahu s Bohem. Když tě Bůh krok za krokem vyvádí z tvého vlastního egyptského domu otroctví, vede tě, neboť ty víš, že Bohu záleží na tvé spáse a na každém člověku, pak to "ty bys měl" – ve smyslu "budeš" činit to nebo ono nebo to opustíš.

Boží spásonosný čin a jeho účinnost na život vytvářejí základ zkoušky naší každodennosti ve spojení víry a života. Je základem naší víry živý vztah s Bohem, je náš každodenní život ve všech svých maličkostech osvobozující zkušeností s živým Bohem, který nás miluje? To je možná důležitá otázka na dalším úseku naší cesty směrem k velikonočním.

3. neděle postní B

**"Pošetilá" Boží věc je moudřejší než lidé
a "slabá" Boží věc je silnější než lidé. (1 Kor 1,25)**

První čtení

Exodus 20,1-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: "Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu."

Druhé čtení

1. Korintánům 1,22-25

(Bratři a sestry!) Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť "pošetilá" Boží věc je moudřejší než lidé a "slabá" Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium

Jan 2,13-25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: "Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!" Jeho učedníci si vzpomněli, že je

psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Židé mu však namítli: "Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?" Ježíš jim odpověděl: "Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím." Tu židé řekli: "Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?" On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

K zamyšlení

Pokoj, pořádek a touha být nerušen jsou dlouhodobé lidské potřeby. Při usilování o jejich naplnění hrozí nebezpečí, že se překročí určený cíl. Kvůli klidu a spokojenosti máme sklon k tomu, že se vzdáváme určité flexibility a hledání nového se přizpůsobení, pokud dojde ke změnám životních okolností ("Tak to bylo vždycky..."). Tento fenomén můžeme nalézt ve všech vrstvách lidského společenství, také v náboženské oblasti. Dnešní evangelium vydává svědectví o tom, s jakou prudkostí reagoval Ježíš na zvyky a rituály staré tradice. Jako každé náboženství bylo také židovské náboženství v nebezpečí, že ztratí spojení a jednotu s každodenním životem. Na to Ježíš upozorňuje velmi neobvyklým způsobem. Obětní zvířata, která se kupovala, nepocházela již z osobního vlastnictví, nebyla již částí každodenního života každého jednotlivce. Peníze pro chrámovou daň nesměli zobrazovat císaře, aby nebyl člověk obviněn z modlářství, proto museli být v chrámu také penězoměnci, kteří peníze měnili. Skrze jejich pohotovostní činnost se víra ocitla v nebezpečí, že upadne do čisté povinnosti, pokrytectví, které nemá s životem již nic společného. Také lidé dnes se velmi kriticky ptají po původu neoblomných článků víry a náboženských povinností a hledají možnosti integrace víry a života. Skutečná víra vychází z nitra a nepotřebuje vnější potvrzení ("Jaké znamení nám ukážeš jako důkaz..."), jeho důkaz je však možno vidět ve zcela jiné rovině než je viditelná, fyzická rovina ("Zbořte tento chrám..."). Pravá rovina víry je zmíněna ve druhém čtení: je to to zdánlivě slabé a zdánlivě bláznivé. Je to to, co se odehrává na druhé straně viditelných znamení a lidské moudrosti, to, co z pouze lidského pohledu vypadá hloupě a nepříjemně, ale co vytváří základní podstatu naší víry: skutečné a živé vstoupení Boha do lidských dějin v osobě Ježíše Krista až k nepochopitelnému bláznovství kříže, pouze z lásky k člověku a z hluboké touhy být s ním. Tato touha být s člověkem se projevuje v celých dějinách Starého zákona. Na začátku stojí desatero ne proto, aby si Bůh jako přísný pán podmanil a zotročil své poddané, ale Boží láska ("Já jsem Pán, tvůj Bůh, který tě vyvedl z Egypta, z domu otroctví"). Teprve osvobození z vězení a stálého otroctví je základem nám známých pravidel pro život. Nejedná se zde o příkazy ("ty bys měl" ve významu "ty musíš"), ale o logické závěry, které vychází z logické zkušenosti a ze živého vztahu s Bohem. Když tě Bůh krok za krokem vyvádí z tvého vlastního egyptského domu otroctví, vede tě, neboť ty víš, že Bohu záleží na tvé spáse a na každém člověku, pak to "ty bys měl" – ve smyslu "budeš" činit to nebo ono nebo to opustíš. Boží spásanosný čin a jeho účinnost na život vytvářejí základ zkoušky naší každodennosti ve spojení víry a života. Je základem naší víry živý vztah s Bohem, je náš každodenní život ve všech svých maličkostech osvobozující zkušeností s živým Bohem, který nás miluje? To je možná důležitá otázka na dalším úseku naší cesty směrem k velikonočním.